

ва?“ — „Разбира са. Но това затмѣние става нощѣ, когато хората спатъ, и за това твърде малцина сѣ го видѣле. Но ако тие и да не би спале, то това затмѣние не е до толкова забѣлжително, защото не произвежда такава темнота, каквато произвежда слънечното. — „А отъ какво са затемнява месѣчината?“ — „За това ти би трѣбало и самъ да са усѣтишь. Ако са случва така, щото месѣчината да стои предъ слънцето, то защо да са не случи такова нѣщо и обратно?“ — „Какъ обратно?“ — „А тава, знаешъ, на срѣдата да стои не месѣчината, а земята“. — „А какъ може да бѣде това“ — „Накъ си забравилъ! Припомни си топката. Не помнишь ли ти, че твоята глава твърде чѣсто стоише между свѣщъта и топката!“ — „А-а-а! Тѣй, тѣй, тѣй? Въ онова време, когато става пълнолунието“. — „Ето видишь ли сега, че ти би трѣбало и самъ да са усѣтишь!“ — „Азъ това нѣщо и самъ знаехъ, но искаше ми са да са увѣра. Азъ искахъ за друго нѣщо да ви попитамъ . . .“ — „Слушай. Когато земята стои въ срѣдата и по една права линия между слънцето и месѣчината, — ни по-горе, ни по-доле, — то сѣнката ѝ пада на месѣчината, слѣдователно тогава и месѣчината са затемнява.“ — „Ето що мислехъ азъ да ви попитамъ, г. Алевсѣвичъ! Истина ли онзи старецъ е прочелъ въ една книжка, че въ тоя и въ оня день слънцето ще да са изгуби?“ — „Ти искашь да кажешъ, да стане затмѣние, защото слънцето никога нѣма да са изгуби“. — „Азъ искахъ да кажа затмѣние“. — „А какво ти мислишь? И за това нѣщо